

Những Dấu Chân Lạ

Ở đời những kẻ thiếu đạo đức một khi đã để tâm thù hiềm ai thì thương hay quyết “ăn miếng, trả miếng” cho bằng được! Đôi lúc có những mối hận thù phi lý đã làm cho người ta mù quáng! Và cuối cùng, sự mù quáng sẽ dẫn đến hậu quả tai hại khôn lường!

Trường hợp của lão Bạch Cốt Quỷ Khốc xứ Miêu Cương là một điển hình vậy!

Lại nói về Ngô Thành Nhân. Sau khi sử dụng Bí pháp Mã Yên Thần Công phối hợp với tuyệt chiêu sáng tạo là Thái Dương Thần Công, chàng trai Đại Việt đã đánh lão Quỷ Vương thất điên bát đảo. Chỉ một chiêu thức siêu phàm ấy cũng đủ làm cho lão không còn manh giáp. Tội nghiệp thay! Lão nhảy cạ tưng như đĩa phải vôi, luôn mồm la “nóng quá!”. Nếu đứng trên bình diện khách quan mà xét, chẳng ai dám nói lão kém đâu! Bởi vì lão vốn là Cái Thế Quỷ Vương cơ mà! Trình độ thượng thặng của lão cỡ như Nam Hải Thần Ngư, Chúa Bang Khất Cái Đào Gia Truật mà còn đấu không lại, huống hồ những hạng cao thủ khác? Có điều hôm nay gặp nhằm “ngày xui, tháng rủi” sao đó lão mới ngộ phải khắc tinh! Ôi thôi! Một thời ngang dọc lẫy lừng trên chốn võ lâm. Cái uy thế Bạch Cốt Quỷ Khốc danh chấn giang hồ suốt mấy mươi năm có lẽ hôm nay đã tan thành mây khói!... Thành Nhân hiểu rõ điều đó và thật sự thông cảm cho tình cảnh hiện tại của lão. Chàng nhủ thầm rằng, lão Bạch Cốt Quỷ Khốc tuy chẳng phải là bậc chính nhân quân tử trên chốn giang hồ, song le lão cũng chưa hẳn bị liệt vào hạng ma đầu ác độc. Bởi vậy chàng áy náy trong lòng không ít.

Thành Nhân bèn tiến đến vài bước, cung tay xá nhẹ lão mà rằng:

– Lão tiên bối ôi! Thực tình mà nói, tiểu đệ không cố ý hãm hại tiên bối đâu ạ! Đó chẳng qua là điều lỡ làng?... Kính mong tiên bối lượng thứ cho tội xúc phạm vừa rồi! Để tiểu đệ dùng Hàn Băng Công làm cho tiên bối bớt nóng nhé?

Nghe chàng nói vậy, lão Quỷ Vương dờ khóc dờ cười. Chẳng còn biết ăn nói làm sao, lão đành gật đầu ứng thuận. Thành Nhân đề khí vận chân nguyên xong, bèn dang đôi tay ra như muốn ôm lấy bộ xương của lão tử thần. Chi trong thoáng chốc, từ đôi bàn tay của chàng tỏa ra một làn khí lạnh bao trùm thân thể lão. Nhiệt độ thay đổi đột ngột buộc lão Quỷ Vương phải vận nội lực để chống lại cả một vùng băng giá công người:

– Thôi đủ rồi Tiểu huynh đệ ạ.

Thành Nhân nghe vậy dừng tay. Bạch Cốt Quỷ Khốc vọt lẹ ra khỏi khu vực hàn khí. Thành Nhân giả vờ quay qua phía lão đang đứng, khom mình thi lễ thật sâu. Kỳ thực chàng đang tranh thủ dùng phép “truyền âm nhập mật” để thừa với Phụng Liên Thăng Tiên Cô:

– Nghĩa mẫu ạ! Xin nghĩa mẫu và Lục Y hiền đệ chớ nên ra mặt. Tiểu nhi rất

muốn giữ thể diện cho lão và cố gắng tạo nên hòa khí, ngô hầu giải cứu được thân phụ một cách dễ dàng.

Nhắc lại, từ lúc Thành Nhân xuất hiện giữa cục trường đấu nhau với lão Bạch Cốt Quỷ Khốc, Phụng Liên Thăng Tiên Cô cùng Lục Y Lang Tử đã vận công sẵn, chỉ chờ bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ trợ chiến cho chàng. Đến chừng thấy Thành Nhân dùng một tuyệt kỹ mới lạ, hai người chưa kịp ngạc nhiên, xảy thấy lão Quỷ Vương quy hàng ngay tức khắc. Cả Phụng Liên Thăng Tiên Cô lẫn chàng kiếm khách mỹ nam tử mừng rỡ khôn cùng. Lục Y Lang Tử hồ hởi suýt reo lên mấy bận. Song lần nào Phụng Liên Thăng Tiên Cô cũng dẫn lại kịp thời. Bây giờ cũng vậy, chàng thư sinh định chường mặt ra với niềm vui thắng lợi, vừa mới nhồm mình một cái liền bị Phụng Liên Thăng Tiên Cô bấu mạnh vào vai rồi suýt khê. Chàng cau mày ngó sực lại, thấy bà thâm thì:

– Thành nhi yên chí! Ta sẽ giữ đúng lời yêu cầu của con!

Nói rồi quay qua kê tai Lục Y Lang Tử thì thào một lúc. Đến khi đó chàng mới hiểu rõ nguyên nhân, bèn gật đầu lịa lịa tán thành ngay ý kiến của bà.

Thế là kể từ lúc đó trở về sau, hai người ẩn thân luôn, không còn ý định xuất đầu lộ diện nữa.

Bấy giờ nơi cục trường, lão Bạch Cốt Quy Khốc nhìn thấy chàng kiếm khách trẻ tuổi khiêm tốn làm lễ, hết mực tôn trọng lão, làm như chưa hề xảy ra cuộc giao thủ vừa rồi. Lão chợt dạ vì cảm thấy hổ thẹn. Sau nửa khắc im lặng, lão len lén đưa ánh mắt nhìn chàng, rụt rè thốt:

– Tiểu huynh đệ ôi! Lão cô gia cảm thấy nhục nhã quá chừng! Lão cô gia chẳng còn thiết sống làm gì nữa! Xin thiếu hiệp hãy chiếu cố mà tặng cho lão một nhát kiếm đi thôi...

Thành Nhân vội vàng đáp:

– Không, không đâu, lão tiên bối ạ! Xin lão tiên bối chớ bận tâm nghĩ đến điều đó. Ấy, rên đời này chẳng có chi là tuyệt đối cả! Cuộc giao đấu nào cũng thế! Thắng bại là chuyện bình thường. Nếu tiên bối không cố chấp, tiểu điệt xin có ý kiến rằng: Việc đáng tiếc vừa rồi, chúng ta xem như không hề xảy ra vậy! Thưa, ý tiên bối sao ạ?

Lão Quỷ Vương há hoác miệng ra, sững sờ bật thốt:

– Ô! Có lẽ nào?... Có lẽ nào như thế được nhỉ?... Thiếu hiệp!... Ô, không được!... Phải gọi là đại hiệp mới đúng! Đại hiệp ạ! Đại hiệp nói sao? Đại hiệp bảo rằng, coi như sự việc vừa qua xí xóa à? Có nghĩa là...

– Có nghĩa là tiên bối và tiểu điệt chỉ đùa với nhau thôi! Bởi vì chúng ta vốn là... thân hữu kia mà.

Như kẻ sắp chết đuối được vớt lên thuyền, lão Quỷ Vương chộp ngay câu nói của chàng:

– Thân hữu ư?... A ha! Thân hữu! Đúng vậy, đúng vậy! Lão cô gia và đại hiệp chính là đôi bạn vong niên? Hay lắm! Xin người bạn trẻ tuổi cho ta được lay một cái để đánh dấu cuộc tương ngộ hôm nay.

Thành Nhân định lách mình né qua một phía, song chàng nghĩ: “Không được! Ta chớ nên làm tổn thương đến tình cảm của lão đang nhen nhóm trong lòng. Chi bằng ta cũng đáp lễ lại thì hay hơn!” Nghĩ rồi chàng cũng cúi sát đất và chờ cho lão ngẩng đầu lên trước. Bạch Cốt Quỷ Khốc dòm lại, thấy người bạn trẻ mới quen cứ khiêm tốn lay sâu như vậy, lão cũng khom mình lay thêm mấy cái nữa rồi đỡ chàng đứng dậy, lão thốt bằng một giọng khác hẳn lúc bình thường:

– Tiểu huynh đệ ôi! Thật là phước lớn cho lão mỗ! Trong đại hung lại có đại kiết kèm theo? Quả nhiên ông trời vẫn còn đoái hoài thương tưởng đến lão mỗ mới cho gặp được một người có tấm lòng nhân hậu như tiểu huynh đệ đây! Thế mà từ thừa cha sinh mẹ đẻ đến nay, lão mỗ cứ mãi nghi ngờ trên thế gian này chẳng còn ai giữ đàng phẩm cách của con người! Lão mỗ hôm nay gặp được tiểu huynh đệ mới thấm thía cái câu “hậu sinh khả úy”. Vậy, nhân đây xin cho lão mỗ được hỏi tiểu huynh đệ một câu...

Thành Nhân sốt sắng nói:

– Thưa lão tiền bối! Xin người cứ tự nhiên cho!

Lão Quỷ Vương đằng hắng một tiếng rồi mới dụ giọng:

– Chẳng hay theo cao kiến của tiểu huynh đệ thì... trên thế gian này, sự chiến thắng nào vinh quang nhất?

Thành Nhân ngẫm nghĩ trong chốc lát rồi mới từ tốn đáp:

– Thưa lão tiền bối! Nếu nói khái quát thì trong những cuộc đấu tranh với mục đích cao cả là mưu cầu hạnh phúc cho bàn dân thiên hạ sẽ có ý nghĩa trọng đại và đến khi đạt được sự chiến thắng thì lẽ tất nhiên sự chiến thắng ấy sẽ vinh quang! Nhưng, nếu đề cập đến giá trị tinh thần qua phẩm cách chân chính với mục tiêu đề cao nhân bản thì phải vượt lên trên cả mọi sự chiến thắng, ấy là biết tự đấu tranh để chiến thắng bản thân mình! Đây là một cuộc đấu tranh vừa khó khăn gay gắt, lại vừa phức tạp rối ren, trên đời này hỏi có mấy ai đạt được?

Cho nên, theo thiển ý của tiểu điệt: Dục vọng bản thân chính là kẻ thù số một của phẩm giá con người! Nếu chiến thắng được nó, thì đấy là niềm vinh quang nhất trên thế gian này vậy?

Lão Bạch Cốt Quỷ Khốc từ từ sụp gối xuống cung tay cúi đầu, toàn thân rung động mạnh. Lão thốt lên bằng một giọng thật kiên vì nể trọng, dường như cả cuộc đời lão chưa hề biết nói câu này:

– Ôi! Những lời vàng ngọc này, lão phu xin nghiêng tai mà hứng trọn! Hảo, hảo, hảo!... Đối với lão phu từ bé đến giờ, ngoại trừ cha mẹ ra không nói, trên cuộc đời này chỉ có tiểu huynh đệ đây là người được lão phu thật tình kính trọng mà thôi.

Thành Nhân nghe lão nói mấy lời tâm huyết như vậy, chàng vô cùng cảm động, bèn nghiêng mình thi lễ mà rằng:

– Xin tiền bối chớ khá hạ mình. Nếu tiểu diệt còn điều chi thiếu sót, kính mong tiền bối chỉ giáo thêm?

Bạch Cốt Quỷ Khốc vỗ vai chàng thân mật:

– Ha ha hạ! Xin mời ông bạn trẻ tri giao của lão mỗ quá bộ vào tề cốc chơi cho biết. Tiểu huynh đệ sẽ là khách quý của động phủ này. Lão phu sẽ đích thân đưa tiểu huynh đệ vào tận nơi bảo thất để được diện kiến Ngô tiên sinh.

Nghe đến đây, Thành Nhân xúc động mạnh:

– Thật ư, lão tiền bối? Tiền bối cho tiểu diệt được gặp thân phụ của tiểu diệt ư? Ôi... Xin đa tạ! Xin đa tạ lão tiền bối.

Lão Quỷ Vương vui vẻ thốt:

– Ý lão phu muốn lưu công tử ở lại chơi vài hôm nơi động phủ, rồi chọn ngày lành tháng tốt để đưa Ngô tiên sinh về Mã Yên Sơn cũng chẳng muộn màng gì?

Thấy Thành Nhân định sụp xuống lạy thêm lần nữa, lão vội vàng đỡ chàng dậy mà rằng:

– Thôi đủ rồi, công tử ạ! Chúng ta đã thể hiện mối chân tình với nhau rồi, thì thiết tưởng chớ có nên khách sáo làm chi cho thêm phiền phức.

Lão đưa ngón tay xương xẩu chỉ về phía ngọn núi đá ở bên kia sông, nói tiếp:

– Động phủ của lão phu nằm bên kia! Đó là động Bạch Cốt, nằm giữa lòng quả núi đá Quỷ Khốc Sơn.

Hai người rảo bước ngang qua những xác chết rải rác đó đây. Chẳng hiểu sao, Thành Nhân bỗng dừng chân lại. Lão Quỷ Vương ngoảnh sang lắng nghe câu hỏi của chàng:

– Thưa lão tiền bối! Tiểu diệt có một điều lo ngại, song e nói ra sợ phật ý tiền bối...

Lão sốt sắng xoa tay:

– À! Không sao! Không sao! Tiểu huynh đệ cứ việc hỏi! Ta đã là chỗ bạn bè thân thiết thì có chi mà ngại hử?

– Thưa? Ai cũng biết tiền bối chuyên môn sử dụng hàng trăm độc tố trên đời. Chẳng hay phụ thân của tiểu diệt khi được tiền bối đưa về đây, làm sao người có thể sống nổi giữa một thế giới toàn là độc tố ạ?

– Á hà! Tiểu huynh đệ hỏi cũng đúng thôi! Nhưng trước khi trả lời điều mà tiểu huynh đệ vừa nêu, xin cho lão phu được hỏi ngược lại một chút. Chứ chẳng hay nhờ vào cái gì mà tiểu huynh đệ cứ tỉnh khô khi hít vào người những độc khí rất mạnh của lão như vậy?

– Thưa lão tiền bối! Không dám giấu giếm tiền bối. Thật ra ngày trước tiểu diệt

đã từng được hưởng băng trình thánh dược Quỳnh Tiên Bách Tuế, cho nên có thể làm vô hiệu hóa tất cả các loại khí độc của tiên bối đó ạ.

– Ha ha! Đúng vậy! Đúng vậy! Chỉ có Quỳnh Tiên Bách Tuế mới kháng nổi các loại độc tố của lão phu thôi!... Tiểu huynh đệ cứ yên chí lớn. Trước khi đưa Ngô tiên sinh vào trong động phủ, lão phu đã cho người uống thần dược kháng độc rồi. Nào, ta đi thôi!

Hai người định nhún mình phi thân qua bên kia bờ vực, bỗng dưng từ phía sau lưng có tiếng gọi vang lên nghe lạnh lốt:

– Thành nhi! Chờ chúng ta với chứ!

Lão Bạch Cốt Quỷ Khốc kinh ngạc khi thấy hai bóng người từ trên triền núi vọt xuống nhanh thoăn thoắt. Thành Nhân nhanh trí muốn đánh tan sự nghi ngại của lão Quỷ Vương. Chàng vờ reo lên mừng rỡ:

– Ôi chào! Nghĩa mẫu mới đến đó ư? Còn hiền đệ nữa. Chà! Dọc đường chẳng hay nhị vị có gặp điều gì trở ngại chẳng?

Không cần đợi cho hai người phải cất tiếng trả lời, chàng hớn hử quay qua giới thiệu:

– Thưa lão tiên bối! Vị này là Phụng Liên Thăng Tiên Cô. Người chính là nghĩa mẫu của tiểu điệt. Còn vị này là Lục Y Lang Tử, nghĩa đệ của tiểu điệt đó. Xin tiên bối hãy xem nhị vị như người nhà, chẳng có gì quan ngại cả. Bạn của bạn ta cũng chính là bạn của ta vậy! Phải không, thưa lão tiên bối?

Nghe câu nói sau của chàng có vẻ ngồ ngộ, Bạch Cốt Quỷ Khốc gật gù thú vị. Lão hỏi đố:

- Nếu là kẻ thù của bạn ta?
- ... Đồng thời cũng là kẻ thù của ta!
- Kẻ thù ta là lòng tham không đáy?
- Ta có trách nhiệm phải hủy diệt ngay ạ.
- Hà hà!... Khá thật!

Lão quay về phía hai người khách đến sau. Thấy cả hai đều khiêm cung nghiêng mình thi lễ, lão bèn hất hàm hỏi nghĩa mẫu của chàng:

– Người có phải là học trò của Lạc Hồn Nương Tử chẳng?

Phụng Liên Thăng Tiên Cô cất giọng lễ phép thốt:

– Thưa lão bá! Đúng thế ạ.

Lão lại quay sang Lục Y Lang Tử:

– Còn tiểu tử đây?... Thoạt trông mặt mày tay chân chẳng khác nào con gái? Nhưng xem ra, dáng dấp hào hoa phong nhã lắm! Tiểu tử, ngươi là học trò của ai thế?

Lục Y Lang Tử nghe lão già ăn nói có vẻ hồ đồ, chàng ta lấy làm khó chịu. Tuy

nhiên, cũng bởi vì nề Thành Nhân vốn là đại ca kết nghĩa, chàng gắng giữ lễ độ thưa rằng:

– Sư phụ của tiểu sinh là Tản Viên Chân Nhân ạ!

Như chám nhằm lửa, lão Quỷ Vương giật thót mình:

– Cái gì? Tiểu tử? Người là học trò của lão đạo sĩ mù ở Tản Viên Sơn? Có thật vậy không?

Thành Nhân vội đỡ lời cho người nghĩa đệ của mình:

– Đúng thế! Lão tiên bối ạ! Người nghĩa đệ của tiểu điệt đây sở trường về môn bí pháp Thần Long Phong Vũ đấy ạ.

Bấy giờ lão Bạch Cốt Quỷ Khốc xứ Miêu Cương mới tỏ ra cởi mở ngoài sức tưởng tượng của mọi người:

– Thôi, thôi! Bình thân hết! Học trò của Lạc Hồn Nương Tử hoặc học trò của lão già mù, đều phải gọi lão cô gia đây bằng thúc phụ! Ấy vậy, tiện đây mời chư khách quá bộ sang động phủ của lão phu thăm chơi cho biết!

Nói rồi lão móc trong mình ra hai hoàn thánh dược to bằng trứng ngỗng, trao cho hai người và bảo:

– Đây là linh dược Kháng Độc Đan! Mỗi người uống vào một viên, có thể kháng hàng ngàn độc tố trên thế gian trong vòng vừa tròn một con trăng! Cứ rong chơi khắp trong ngoài động phủ, chư vị sẽ được bình an, chẳng việc gì phải lo ngại! Nào, xin mời!

Dứt lời, lão phóng vút mình qua bên kia sông. Thành Nhân dợm phi thân bay theo, chợt chàng nhác thấy Lục Y Lang Tử có vẻ ngần ngại. Chàng hiểu ý ngay bèn mau mắn bảo:

– Huynh đệ, ta bay qua một lượt cho vui nhé!

Chàng nắm lấy bàn tay mềm mại của người nghĩa đệ, hô lên một tiếng “Nào”... Được sự tiếp sức khéo léo của Thành Nhân, cả hai phóng vèo qua bờ kềm rộng một cách dễ dàng. Lục Y Lang Tử ngược nhìn Thành Nhân và tặng cho chàng một nụ cười thân ái hàm chứa sự tri ân.

Ngay lúc đó, hai người nghe có tiếng Phụng Liên Thăng Tiên Cô thốt lên bằng giọng kinh ngạc:

– Ôi chao!... Nơi đây cũng có trồng loại hoa chuyên ăn thịt sống?!

Thành Nhân cùng Lục Y bang Tử nhìn theo ánh mắt của bà. Phía dưới tảng đá bản chỗ ba người đang đứng, có một lối mòn chạy thẳng tắp lên triền núi đá. Hai bên lối đi được trồng một loài hoa kỳ dị. Những bông hoa này to lớn một cách khác thường. Mỗi đóa hoa lác lư uyển chuyển, vươn những cánh dài ra trông tựa như nhiều cánh tay áo của những nàng tiên đang chào đón vẫy gọi, như lá lối quyến rũ. Từ nơi nhụy hoa tiết ra một mùi hương thơm ngào ngạt. Bất cứ con người hoặc muôn loài

cầm thú, khi hít phải hương hoa này thấy đều bị mê man bất tỉnh. Tức thì những cánh hoa ma quái nọ sẽ cuộn con mồi lại gọn gàng. Cuống hoa cong vòng như một chiếc vò, trong lúc cả đóa hoa chẳng khác nào chiếc lọng gấm, phủ xuống trùm kín con mồi khôn nạn. Chừng một khắc sau, cuống hoa lại từ từ uốn thẳng lên như cũ. Rồi cả đóa hoa với những chiếc cánh quái dị ấy lại tiếp tục chao đảo lắc lư. Bấy giờ con mồi biến mất. Thay vào đó là một đống xương trắng với đầy đủ bộ hài cốt của một sinh vật trước khi bị hại.

Ngó thấy ba vị khách quý còn đang lưỡng lự trước những đóa hoa kỳ dị của mình, lão Bạch Cốt Quỷ Khốc bật lên tràng cười sảng khoái:

– Ha ha ha ha!... Học trò của Lạc Hồn Nương Tử có cặp mắt tinh đời thật! Đó quả đúng là loại hoa ăn thịt sống. Nhưng chư vị khách quý của lão phu thì cam đoan là chẳng bao giờ chúng dám xúc phạm đến, bởi vì ai cũng có kháng độc đan trong người rồi! Vậy, lão phu mong chư vị cứ tự nhiên cho. Chớ khá lo ngại điều gì cả.

Thành Nhân gật đầu thốt:

– Lão tiên bối Bạch Cốt Quỷ Khốc không cần phải đối gạt chúng ta làm gì! Xin nghĩa mẫu và hiền đệ chẳng nên quan ngại!

Nói rồi chàng xăng xái đi trước. Quả nhiên, những cánh hoa không còn chờn vờn, lắc lư chần lối nữa. Chúng tự động dạt về hai phía nhường hẳn một lối đi rộng rãi.

Ba người thông thả tiến lên. Lão Quỷ Vương đón khách ngay chỗ cửa động. Mọi người nhìn thấy trên cửa thạch cốc, khắc lõm vào vách đá hai hàng đại tự ghi bằng chữ Hán: “BẠCH CỐT ĐỘNG”, “QUỶ KHỐC SƠN”.

Nét chạm trở thật sắc sảo cầu kỳ. Thành Nhân hỏi:

– Thưa lão tiên bối! Chẳng hay người cai quản vùng Vạn Thạch Hoa Sơn này được bao lâu rồi thế ạ?

Lão Quỷ Vương cười khề khà đáp:

– Hà hà! Kể có hàng mấy chục năm rồi đó. Thôi, xin mời! Xin mời vào!

Nói rồi lão vui vẻ rước ba vị khách quý vào trong thạch động. Trái hẳn với sự tưởng tượng của mọi người trước khi bước chân vào động phủ của lão Quỷ Vương. Bên trong hang động sáng rực nhờ vào hàng trăm, hàng nghìn các loại trân châu mã não. Họ đi qua những gian động rộng rãi được bày biện khánh tiết chẳng khác nào nội điện của các bậc vương hầu giàu sang.

Lão Bạch Cốt Quỷ Khốc cảm thấy hãnh diện trước những cặp mắt vừa kinh ngạc vừa thán phục của khách. Lão thao thao bất tuyệt, giới thiệu và giảng giải xuất xứ những bảo vật được trang trí trong động phủ này. Quả thực lão vô tình không biết đến sự quan tâm nhất hiện tại của ba vị khách là điều chi. Mới viếng xong được hai gian bảo thất, lão định hướng dẫn mọi người sang phòng thứ ba, chợt Thành Nhân đưa tay ngăn lại. Chàng nói:

– Thưa lão tiên bối! Từ từ rồi tiểu điệt sẽ thăm viếng hết khắp động phủ của tiên bối. Song, hiện giờ có một điều làm tiểu điệt áy náy không yên. Chẳng hay tiên bối có thể gia ân đặc cách cho tiểu điệt thỏa mãn một yêu cầu không ạ?

Lão Quỷ Vương hơi khựng lại trong khoanh khắc rồi cười lên vui vẻ:

– A ha ha! Được, được! Nếu công tử có đưa ra mười yêu cầu, lão phu cũng không nệ chứ đừng nói chi chỉ có mỗi một yêu cầu mà thôi! Nào, cứ nói thử nghe coi! Đừng e ngại chi cả.

Thành Nhân đằng hắng một tiếng, đưa ánh mắt nhìn lướt qua nghĩa mẫu và Lục Y Lang Tử rồi mới điềm đạm nói bằng một giọng hết sức khiêm cung:

– Dạ! Bẩm lão tiên bối! Tiểu điệt từ quê hương Đại Việt lặn lội đến Trung Nguyên, rông rã gần bảy năm trời, trải qua nhiều nỗi gian truân khốn đốn. Nhiều khi tưởng bỏ xác nơi đất khách quê người. Thế nhưng, nhờ ơn trời phò hộ, tiểu điệt tìm đến tận nơi đây, không ngoài mục đích duy nhất là tìm lại người cha thân yêu mà suốt hai mươi hai năm đằng đẵng chưa hề được diện kiến người... Vậy, kính mong lão tiên bối hãy nhủ lòng thương, cho phép cha con tiểu điệt được trùng phùng tao ngộ. Tiểu điệt nguyện cắn cỏ ngậm vành ghi tạc ân sâu...

–Ồ! Công tử! Hiếu lễ như vậy là cùng! Được lắm! Thế thì công tử hãy theo lão phu lên gian bảo thất. Có lẽ giờ này Ngô tiên sinh đang đọc sách thì phải.

Thành Nhân vô cùng xúc động. Lòng chàng như lửa đốt, vừa nôn nao, hồi hộp, vừa giục giã hân hoan. Nếu chàng còn bông bột, xúc nổi như xưa, ắt đã ôm chầm lấy lão tử thân hoặc là quỳ phục xuống dưới chân lão mà biểu lộ lòng tri ân sâu sắc của mình.

Trong lúc đó, nếu có ai để ý sẽ thấy hai giọt lệ vừa trào ra nơi khóe mắt của Phụng Liên Thăng Tiên Cô. Bà chẳng đủ can đảm để cho mọi người nhận thấy tình cảm sâu kín trong tâm hồn, nên ngoảnh qua nơi khác giả lơ. Đôi mắt nặng trĩu nỗi ưu sầu chợp nhẹ. Hai giọt lệ nóng hổi vừa nhòe ra liền thấm ướt đôi rèm mi nhạt nhòa vì bao niềm thương nhớ! Phụng Liên Thăng Tiên Cô cứ lẻo đẻo theo sau ba người, tuyệt nhiên không hề mở lời thốt ra lấy một tiếng. Có lẽ bà đã nói nhiều rồi thì phải. Nhưng, bà đã nói với ai nhi? Phải chăng những ẩn tình thầm kín của bà đã từng được trút ra bằng những tiếng thở dài não nuột. Ân sâu tình nặng trầm lắng sông Tương, nỗi nhớ niềm thương dâng trào suốt lệ! Phải! Chỉ có những giọt lệ dâng trào mới với bớt bao nỗi niềm thổn thức bấy lâu?... Tình yêu của Phụng Liên Thăng Tiên Cô quả đúng là một mối chân tình đơn phương tuyệt vọng nhưng cao thượng xiết bao! Chỉ có những con người khi đã vượt hẳn lên trên muôn trùng bão tố, mới lấy sự hy sinh làm hạnh phúc riêng mình. Ôi! Xin nghiêng mình trước những con người có tâm hồn cao cả ấy.

Nhắc lại, lão Bạch Cốt Quỷ Khốc nói xong bèn hướng dẫn ba vị khách quý đến bên một khối đá khá to. Lão vận sơ nội lực vào hữu thủ, đẩy nhẹ. Khối đá lăn sang một bên, để lộ ra những bậc tam cấp chênh chéch dẫn lên cao. Những viên dạ minh

châu được cắn vào trần đá tỏa ánh sáng mát dịu soi dọc theo lối đi. Mọi người dừng lại trước một căn phòng rộng được trần thiết cực kỳ lộng lẫy. Ba vị khách quý còn đang ngỡ ngàng trước cảnh sang trọng vương giả của căn bảo thất, chợt nghe lão Quỷ Vương thốt lên một tiếng “ủa” rõ to. Lão phi thân vù vù như một cánh dơi, liệng khắp phòng trong khi mắt thì lác lác nhìn quanh, còn hai tay thoăn thoắt lục tung các vật dụng. Lão la lên thảng thốt:

– Hổng mất! Hổng mất!

Người phản ứng nhanh nhất là Ngô Thành Nhân. Chàng biết ngay chuyện bất ổn đã xảy ra, vội phóng vèo đến bên ô cửa tò vò. Bên ngoài là bầu trời trong xanh, phết vài vệt mây hồng nhuộm ánh chiều hồng pha thêm sắc tím. Thành Nhân nhào mình ló đầu ra khỏi ô cửa, ngó xuống. Phía dưới, từ vách đá dựng chạy thoai thoải ra ngoài tí nơi xa hàng mấy dặm, những ngọn núi đá chập chùng nằm san sát bên nhau. Chàng đưa mắt ước lượng khoảng cách từ nơi cửa sổ của căn thạch thất này xuống các mỏm đá và mặt bằng phía dưới. Nếu một người không còn võ công nhảy xuống, nhất định phải bị tan xương nát thịt ngay. Thành Nhân nhú mày, suy nghĩ thật lâu. Chính nhờ sự bình tĩnh, trầm lặng của chàng đã làm cho lão Quỷ Vương dừng ngay những hành động xốn xác. Lão rón rén bước đến sau lưng chàng, dường như để chờ đợi những lời nhận xét rất thông minh của chàng hiệp khách. Trong lúc Phụng Liên Thăng Tiên Cô dao động tinh thần vì e ngại Ngô tiên sinh đã liêu minh tự vẫn thì Lục Y Lang Tử có vẻ bình tĩnh hơn bà rất nhiều. Chàng thư sinh trẻ tuổi cố nén sự hồi hộp, cất giọng hỏi khẽ lão tử thần:

– Thưa lão tiên bối! Ngoài ô cửa tò vò kia ra, chẳng hay trong thạch thất này còn ngõ nào thông ra ngoài nữa không ạ?

Chẳng cần suy nghĩ lâu, lão đáp. ngay:

– Ngoài lối cầu thang và ô cửa ấy, không còn một ngách nào nữa.

Bấy giờ Thành Nhân mới dềnh hắng một tiếng rồi quay qua lão, trầm giọng:

– Xin tiên bối vui lòng cho vãn bối được nêu ra vài câu hỏi...

– Được? Ngô công tử cứ nói! Lão phu xin sẵn sàng!

Chàng nghiêm giọng thốt hỏi:

– Chẳng hã y lão tiên bối đối xử với gia phụ vãn bối ra sao? Và thái độ của người đối với tiên bối như thế nào? Xin lão tiên bối cho biết rõ ạ.

Trầm ngâm một thoáng, lão điềm đàm nói:

– Kể từ khi đưa Ngô tiên sinh ở nơi bang hội của bọn ăn mày về đây, lão phu thấy tiên sinh vốn bị truất hết võ công nên chẳng nỡ đối xử tệ bạc. Còn tiên sinh thì lúc nào cũng trầm tư mặc tưởng, chẳng hề tỏ dấu phản bác lão phu điều gì...

– Lão tiên bối nghĩ rằng, người có khả năng tự vận chẳng?

Lão Quỷ Vương lác đầu:

– Lão phu chẳng tin vào điều đó đâu.

– Vì sao ạ?

– Bởi vì, theo nhận xét của lão phu, Ngô tiên sinh không phải là hạng người nhu nhược bi quan.

Thành Nhân im lặng gật nhẹ. Chàng nói với cả ba người:

– Xin chư vị chờ cho một lát nhé.

Chẳng đợi mọi người phản ứng thế nào. Chàng nhún mình búng chân vọt ngay ra khỏi ô cửa đá. Chàng đáp nhẹ nhàng xuống bên chân vách núi. Đưa đôi nhãn mục tinh anh nhìn quanh một lúc, chàng chẳng hề thấy xác chết hoặc chút thịt xương hay tí máu nào rơi vãi nơi đây cả. Thành Nhân hết nghiêng đầu nhìn các mỏm đá, rồi lại ngửa cổ ngó lên ô cửa tò vò. Sau khi suy tính một hồi, chợt trong đầu chàng lóe lên một tia sáng. Thành Nhân bèn phóng vút mình lên “đậu” lại ô cửa đá. Mọi người vừa thấy chàng trở lên, liền nhao nhao hỏi:

– Thế nào? Có gì lạ không, công tử?

– Có vết máu nào không, đại ca?

Thành Nhân lắc đầu không nói. Chàng chú ý đến một mỏm đá cách nơi này chừng hai chục trượng, nhưng so với bực cửa tò vò còn thấp hơn nhiều. Chàng nhún người phi thân đến. Mọi người còn đang ngạc nhiên thấy chàng lom khom tìm gì trên ghềnh đá, bỗng đứng lại thấy chàng đưa tay ngoắc lia lịa. Người tỏ ra nhanh nhẹn nhất là Lục Y Lang Tử. Chàng thư sinh trẻ tuổi phi thân đến ngay. Phụng Liên Thăng Tiên Cô và lão Bạch Cát Quỷ Khốc vọt sau. Thành Nhân chỉ cho mọi người xem nền đá phủ lớp rêu nhạt. Mọi người chú mục nhìn kỹ. Thì ra thảm rêu bị đập, lún sâu xuống đá hết vài phân in khá rõ hai dấu chân hài. Thành nhân giở bàn chân của mình đặt song song với dấu chân lạ. Chỗ lõm xuống rêu đá từ gót đến mũi hài, mọi người đều nhận thấy chỉ bằng hai phần ba bàn chân của chàng mà thôi.

Thành Nhân cắn môi suy nghĩ vài giây. Chàng thốt:

– Nếu ngu mỗ không lầm thì kẻ lạ mặt đã đột nhập vào tận động phủ của lão tiên bối để bắt cóc gia phụ, trong khi cuộc giao thủ bên ngoài vẫn còn tiếp diễn... Kẻ này có khả năng kháng được các loại độc tố của tiên bối. Trình độ võ công của hắn chẳng phải tầm thường. Căn cứ vào dấu chân của hắn để lại, ngu mỗ có cảm nghĩ rằng đây là một người nhỏ con, nhưng thân pháp rất điêu luyện...

Ba người không hện mà cùng “ồ” lên một tiếng. Thành Nhân nói tiếp:

– Kẻ lạ cũng có thể dùng độc cho nên mới có thuốc kháng độc... Thân pháp khá, ăn trộm giỏi, kháng độc rành. Trên giang hồ hiện nay không ai qua mặt được hắn...

Mọi người không ai có thể kèm được sự tò mò, bèn tranh nhau hỏi:

– Ai? Kẻ nào?